

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.
MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felelős szerkesztő:
Dr. Essösy Béla.

Kiadó tulajdonos:
Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
raklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.
A lap szellemi részére vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Az ingyenes népoktatás.

Ime ismét küszöbön áll az új iskolai év. Ismét megteelik a szülőknek a keble aggódásokkal, mi legyen gyermekükkel, milyen kenyérkeresetre tanítsák őt? A szülőnek ismerni kell nem a gyermek tehetségét és az életpályának kilátásait, — de főleg tisztában kell lennie a szülőnek saját anyagi képességével is akkor, a midőn évekre terjedő költséges iskolázatásra szánja el magát. — Megisméltődnek lelki szemei előtt azok a nyomasztó sorok, melyek a fővárosi lapokban nem régiben láttak napvilágot és a melyeket az első pillanatra a fantázia szüleményének tartott, e szerint megesett a fővárosban az, hogy a technikus havat söpört, a jogász fiu ágyra járt és az orvosnövendék a népkonyhában próbált táplálékhoz jutni. E sorok írója is ismert egy kiváló tehetségű ifjút, a ki azzal ment az egyetemre, hogy a mi tudomány már napvilágot látott, azt mind magába szívja. Fel is tűnt tehetsége és szorgalma professorainak. Hja de nem csak szellemiekből él az ember. Ha a test nem kapja meg magát, a szellem is felmondja a szolgálatot. A nagy concurentia lenyomta a keresetre szoruló egyetemi hallgatók havi keresetét 25—30 koronára. Ennyiből a fenti jó ismerős sem tudott megélni és oda hagyta rózsás színben kiszínezett pályájának előcsarnokát. Oka mindezeknek az, hogy a kultura

demokratizálódásától elzárkózott társadalmi életünk.

Ily nyomasztó helyzetben milyen jóleső érzés tölt el bennünket, ha az utóbbi idők egyik nagy férfának alkotására gondolunk és az 1908. évi LXXI. t.-cz. lapjait felütjük. Ebben a törvényben látjuk az óriási lépést kulturánk socialis alapon való kiépítéséhez. Ez a törvény tételesen intézkedik arról, hogy az elemi oktatásért a tanuló illetve a szülő ellenértéket nem tartozik nyújtani, — vagyis 1910. szeptember hó 1-étől sem állami, sem községi sem felekezeti elemi iskolában tandíjat nem szabad szedni.

Kicsinyes intézménynek tarthatnák ezt némelyek! Pedig hatalmas nemzeti és social szempontoknak alapköve lett ez által letéve. Gondoljunk csak arra, hogy a kötelező népoktatás előtti időből Magyarországon ország-szerte az volt az állapot, hogy százan sőt ezren és ezren nem jártak népiskolába: nem jártak pedig elemi iskolába igen sokan csak azért, mert nem tudták a tandíjat megfizetni. Micsoda szellemi tőkét kap nemzetünk ha mindenki, aki a megfelelő kort elérte, írni és olvasni fog tudni. Bismark akként értékelte a népoktatás előnyét, hogy: „Mindenben utánozhatnak más országok, mindenben elérhetnek minket, a katonák természetes vitéségében velünk versenyezhetnek, tábornoikaik lehetnek oly jók, mint a mieink, sőt jobbak; de egyben nem érnek utól, egyet

egykönnyen nem tudnak teremteni és ez a német altisztnek az egyenértéke”. Ennek a mondásnak a sulypontja abban van, hogy a német altiszt a német népiskolában nyeri azon képzettségét mely őt kiválóvá teszi más nemzet altisztjei között.

De megtalálja az általános népoktatás a maga előnyeit az élet minden fázisán. Az írni és olvasni nem tudás az élet forgatagában valóságos veszélyt jelent az analfabétára nézve; nem ritkán a vagyonból való kifosztás jár vele. Legáldásosabban az a tudat tölt el, hogy a szegény és gazdag előtt egyaránt megnyílnak a betű csarnokai és egy lépéssel előbbre jutott a demokratia és a social politika, aini ha egyszer felütötte fejét, feltartóztathatatlanul megy előre saját törvényei értelmében, miglen meg áll ott, a hol minden ember lehetőleg egyforma lesz, és a hol lehetőleg egyformán nyílnak ki mindenkinek a boldogság tárházai. Ekkor aztán nem fog bekövetkezni az, hogy a műegyetemi hallgató havat söpör, a jogász ágyra jár, és az orvos növendék népkonyhában éldegél.

E. B.

A földmivelő nép otthonszerzése.

Még száradnak a falak. Még rakosgatják, vakoltatják, itt-ott. Például Zentán, Vepelédén, Miskolcon, Békésen, de egy bizonyos, hogy összekelve számításunk szerint

TÁRCZA.

Magyar kesergő.

Írta: Oláh Gabor.

Sirattalak, szaggattalak,
Átkoztalak, leszóltalak
Édes, szegény hazám!
A lelkem tán mást érezett,
A lelkem benn tán könyezett,
Mig szitkot szórt a szám.

Olyan kicsinynek láttalak,
Mint sokszor látom magamat,
Édes, szegény hazám.
Mikor rád csapott ostorom!
Vér buggyant fel arcomon
Ölés, ütés után.

Hiszen egy csöpp részed vagyok,
Hu jajgatsz, én is jajgatok,
Édes, szegény hazám.
Most leborulok s csókolom
Lábad nyomát a homokon,
Bölcsöm, sírom, anyám!

Én bínthatlak, sírthatlak,
Magyar vagyok, gúzsolthatlak,

Édes, szegény hazám!
De más ne merjen bántani!
Ne merjen más sehonnai,
Más céda, más silány.

Mit tudja más: mi fáj nekünk?
Miért könnyel sós a kenyérünk!
Ugy-e szegény hazám?
Világ csodája, hogy vagyunk!
S ha majd egyszer kilobbanunk
Ama nagy éjszakán:

Tragédiánkat az örök
Ég írja meg, ha menydörög
Viharok hajnalán:
„E nép fogyott, de ném hajolt.
E nép magának sírja volt.”
Óh, még halálunk is milyen
Felséges lesz hazám!

A primadonna.

Írta: Bródy Miksa.

A Márfi vérbeli művésznő volt. — (A franciáktól vettük át a szokást, hogy nagy színésznőink neve elé odaíltesszük a névelőt és minden egyebet nem; — még a kisasszonyt sem toldjuk a név mögé, lévén

a szerény cimtélenség megkülönböztető tisztesség.)

Nagy színész nő volt és bár közömbös mindenki előtt a művészek magánélete, senki sem tudott róla semmi — rosszat. Ebben az értelmetlen mondatban hiányzik az összekötő kapocs. Csakhogy az olvasó tudja, hogy a közömbös magánéletben szimatolgatnak a legszivesebben az indriszkét orrok, amelyek a Márfiában minden igyekezet mellett mit sem tudtak kiszimatolni.

Szép volt. Hogy leírjam ezt a szépséget, arra vele szemben azért nincs szükség, mert az összes kirakatokban látható volt a fényképe az összes plakátok az ő alakjának linom vonalait mutatták, — másrészt pedig mindent leírtam, ha azt mondom, hogy olyan szép volt, mint a többi elragadó művésznő.

Egyéni vonásai azonban mégis voltak; kezdve végtelen kedvességétől mindenkire egész gyermekded naiv kedélyéig, pajkos csevegéséig, hájos duzzogásáig, melyek olyan talányszerűen vonzották hozzá a férfiakat. Ezek voltak az ő egyéni vonásai, amelyek azonban hajszálnyira sem különböztek művésztársnői egyéni vonásaitól.

Imreffy Imre báró huszonnolcéves hu-

25 ezer lélek, több ezer család akinek egyenkint alig volt a házvételre 50—60 koránál több, sokszor annyi se. Hogyan tudtak ezek házat venni?

Megmondjuk.

A gazdaság munkaházakról való országos törvény szerint munkaházak azokon a helyeken épülnek, ahol legalább tíz munkáscsalád jelentkezik avégből, hogy szeretne saját otthonába jutni. De még ez az első lépés. Mert a jelentkező munkásoknak ezt az ügyét a képviselőtestületnek is magáévá kell tenni. Következik tehát az, hogy azokon a helyeken, a melyeket felsoroltunk, vagy ahol egyáltalában munkaházak épülnek, ott a munkásság s birtokos osztály között egyetértés és kölcsönös méltányosság van. Mert a dolog úgy áll, hogy a munkaházakat kölcsönből építik és a munkás, akinek nincs hitele, hogyan kap kölcsönt? Csak úgy kap kölcsönt, hogyha a községi képviselőtestület vagy a vármegye értük kezességet vállal!

Ezért mondtuk mi azt az előbb, hogy ahol gazdasági munkaház épül, ottan a béke, szeretet, egyetértés és méltányosság lakozik. Mert nem lehet feltenni, hogy azok, akik a munkásokért kezességet vállalnak, erre hajlandósággal lennének, ha a munkásosztály velük szemben szintén nem lenne méltányos és egyetértő. Csak olyan helyeken épülhet munkaház, ahol a kölcsönökért jót állanak a képviselőtestület tagjai. Viszont ezeknek a hajlandóságát csupán azt biztosítja, ha a munkás nem keres érdekellettet a birtokos osztállyal szemben. A minthogy ilyen érdekellettet nincs is, mert a gazda és munkás nagyon is egymásra vannak utalva. A gazda munkás nélkül, a munkás gazda nélkül, a kinél kenyerét keresi, el nem lehet. Ha a gazdának jó termése van, akkor a munkás részkeresete is ehhez arányul. Ha rendszeren, zavartalanul megy a gazdaságban a dolog, ezt nemcsak a gazda fordítja hasznára, hanem a munkás is. El lehet mondani, hogy sehol egyetértőbb, békésebb, méltányosabb eljárásra nincs szükség, mint a mezőgazdálkodás során, ahol gazda és munkás egymás megértésére, kölcsönös méltányosságára ál-

landóan szükség van. De az egymást megértésnek meg is van a haszna, a munkásra nézve is. Csak a munkaházakról szóló mostani hírünket vegyük figyelembe.

Ha sem máshol, már azért is bizonyos dolog, hogy a munkás osztálynak igenis szüksége van azoknak jóindulatára, akik saját otthon megszerzésében őket gyámolítani hivatottak. Nem lehet el sem képzelni, hogy ahol a munkásosztály valami lázongó, önmagával meghasonlott, keserű lelkű ember után indul és a társadalmi meghasonlásnak annyi kellemetlen magját elhinti, hogy ott, mikor a munkásosztálynak annyira égető ügyéről, a saját otthona megszerzéséről legyen szó valami nagy szeretettel dobókat, kenyérrrel hajtanák vissza. Az emberi természet nem ilyen szeretet hasonló nyústból van. Jó bánás, békesség, szeretet hasonló virtusokat fakaszt, Békéltenség, méltatlanság, gyűlölet pedig elhidegíti a szíveket. Azért legyünk bár akármi foglalkozási sorban, becsüljük meg egymást, legyünk egymás iránt méltányosak és igazságosak.

Békesség és szeretet vitték elő az emberiséget, meg a tisztas munkásnak megbecsülése. Mikor Magyarországon nem is egy esztendő alatt annyi meg annyi ember a maga tűzhelyénél melegszik: igazság szerint senki el nem mondhatja, hogy a munkásosztály sorsával nem törődnek. Ápoljuk tovább az egyetértés szellemét hazánkra új virágzás, mindennyiunkra pedig a boldogulás derűs napjai következnek.

H I R E K.

Athelyezés. Az igazságügyminiszter Lux Antal szécsényi járásbírói ímokat Szirákra, Draskóczy László sziráki járásbírói ímokat hasonló minőségben a szécsényi királyi járásbíróshoz helyezte át.

Pénzügyi kinevezések. Pongráz Ábrahám pénzügyi fogalmazót és földadónyilvántartási biztost a m. kir. pénzügyminiszter Balassagyarmatra pénzügyi segédtitkárrá nevezte ki.

A m. kir. pénzügyminiszter Semberi István pénzügyi tanácsost, pénzügyigazgató-

helyettesét, azonos minőségben a zombori pénzügyigazgatóságtól a balassagyarmati kir. pénzügyigazgatósághoz helyezte át.

Szöke Jenő az esküdtbíróság előtt. Az a megrázó családi dráma, amely annak idején országgraszoló szenzációt keltett, közeledik az utolsó epizódhoz. A vizsgálati cselekményeket a vizsgálóbíró már befejezte, az ügyészség a vádiratot a napokban fogja betérjeszteni. A vizsgálat szándékos emberölésre volt alapítva s úgy lehet a vád is ez marad. A fő tárgyalást előreláthatólag 12-én fogják megtartani a balassagyarmati esküdtbíróság előtt. — Védők dr. Kenedi Géza és dr. Feledi Jenő ügyvédek lesznek. A tárgyaláson a védelem az igazság tisztázását tűzte ki egyetlen célja gyanánt s evégből már előre lemondott a vizsgálat kiegészítéséről és a vádirat elleni kifogásokról. A kihallgatott tanúk száma igen jelentékeny és az összegyűjtött anyag, kivált a vádlott vallomása, megrázó drámai erejű részletekben bővelkedik. A szerencsétlen Szöke Jenő az egyedülvalóságban teljesen megtört. Különösen álmatlanságról és ideges fejfájásról panaszkodik és két gyermeke után eped, akik anyjukkal Budapesten tartózkodnak. A gyerekek előtt atyjuk szerencsétlen sorsát szigorúan titkolják és sejtelmük sincsen arról a katasztrófáról, amely szülőik házását örökre rombadöntötte. Némely fővárosi lap nemrégiben azt híresztelte, hogy Szöke Jenő ügyének letárgyalására a budapesti esküdtbíróság delegálását kérte. Ebből azonban egy szó sem igaz. Ugy Szöke, mint védői egy pillanatra sem gondoltak delegálásra.

Esküvő. Dr. Ifj. Fáy Albert, Nógrádvármegye főjegyzője e hó 22-én vezette oltár elé Török Charliet, Török Zoltán nyugalmazott főispán leányát Losoncon. Az esküvő bár csak szűkebb családi körben, mégis fényes keretek között folyt le. Nagy Mihály alispán díszmagyar ruhában öltözve végezte a polgári kötést, amely aktusnál tanuként Prónay Mihály főispán és Szilárdy Ödön udvari tanácsos szerepeltek. Az egyházi áldást nagy papi segédlettel dr. Valihora János apátplébános adta az új pártra.

szárfőhadnagyi szívének minden férfiasságával szerette a nőt. Azonban oly céltalanul, hogy a naponta küldött virágbokrétiákhoz mellékelte értékesebb tárgyak egyszerűen viszakerültek hozzá.

— Szeressen: — mondta napjában husszor is a báró, részint a művésznő lakásán, részint a művésznő öltözőjében, részint a főur automobiljában.

— Szeretem, — felelte lesütött szemmel a művésznő a fent említett helyeken. — Szeretem, ahogy csak nő szeretni tud férfit de az öné nem lehetek sohasem.

— És miért nem? kérdezte a lázas konceptushól kissé kiesve a báró.

— Tisztességes leány vagyok és mindvégig az akarok maradni.

Ez ellen az érv ellen mindenféle ellenérvet állanak a férfiak rendelkezésére amelyek közül mégis a legnyomósabb, a három ismert szó: „legyen a feleségem!” S ezt a három szót nem akarta a báró kiejteni. Ennek a három szónak mindenféle súlyos erkölcsi, hagyománybeli társadalmi, anyagi következményei lettek volna. A család, de főképp az özvegy báróné, a majorátus s egyebek útját állották mindama hajlandóságok-

nak, amelyek a fiatal s tapasztalatlan huszárszívet könnyelműségekre ragadhatták volna.

A soha nem élvezett csókoknak keserű ize egész buskomorrá tette a bárót. Álmatlan éjszakái voltak és kimerült nappalai. A Márfi álhatatossága pedig egyre jobban törte ellentálló erejét. Odadobni mindent, vagyont, rangot, kardbort és elmenni a züllésbe ezzel a leánnyal! Ilyenek voltak az ábrándjai és kék karikák látszottak a szemei alatt.

A családi tanács összeült, amelyen az özvegy báróné elnöklele alatt elhatározták, hogy mindenáron ki kell ragadni a fiatal embert annak a hölgynek a halójából. Jelen volt a tábornok nagybácsi is, akinek a legjobb ötlete támadt. A katonának engedelmessé kell; ennél fogva linre bárót mint katonát fogják eltávolítani a veszedelem helyéről. Gondoskodás fog történni, hogy a főhadnagy urat a legtávolabb helyre helyezék át.

Ebben a stádiumban voltak az események, amikor találkoztam a Márfival. Sápadt volt és látszott arcan, hogy szenved. Mindent elmondott nekem, amiből azt következtettem, hogy reménytelen a helyzet. Akkortájt én minden jó- és rossz könyveket olvastam

amelyekről sokat beszélgettem, ösmerőseimnek. Minthogy végtelenül hiu ember vagyok szerettem hivalkodni olvasottságommal.

A Márfi szomorú története analog-esetlet juttatott eszembe, amelyről csak nemrég olvastam egy mult századbeli francia könyvben, A Le Couvreui Adrienne története. A fiatal Argental örülésig szerelmes volt belé. Az ifju anyja hallani sem akart a házasságról s ekkor Adrienne nemesen lemondó levelet írt az öreg francia nőnek.

Amikor ezt Márfinak elmondtam, könnyes szemem felcsillant s már is megértelődött agyában a szent lemondás terve. Alig távoztam tőle, leült kacér íróasztalához és dau d'Espagne-al megitatott lilaszínű levélkére a következő sorokat írta:

„Méltóságos báróné. Én csak egy szegény művésznő vagyok. Aki lelkében egyszerű, szívében nemes. Szeretem a fiát, de lemondok róla. Mint a hogy egy megbezett szív le tud mondani. Kérem ne tegye boldogtalanná fiát, ne számozze a messze pusztaságban, ahol szegény szíve el fog hervadni, mint ősszel a virág és a levél. Én megígérem, hogy többé nem fogom látni a fiát, nem ereszttem magamhoz, még ha meg is

Sorozás városunkban. folyó hó 22, 23 és 24-én volt a sorozás. Sor alá került 286 első korosztályú, 192 második korosztályú és 127 harmadik korosztályú, összesen 605 katonakötelezett. — Ebből besoroztatott 141 vagyis 23.3 százalék. A bizottság katonai elnökei Hodik őrnagy Losonczi és Molnár honvédezzredes Besztercebányáról, polgári elnök a 2. első napon Strausz József volt, aki családi ügyek miatt távollevő Grf. Keglevich Istvánt helyettesítette, a harmadik napon már Grf. Keglevich István volt jelen. A bizottság innen a gömörmezei Tornalja községbe utazott el.

Beiratás. A szécsényi izr. népiskolában az 1910—11-ik tanévi beiratások szeptember hó 1-én és 2-án eszközöltek. Felhivatnak a t. szülők, hogy a jelzett napokon úgy a mindennapi, valamint ismétlődő iskolai tanköteles gyermekeiket beírni el ne mulasszák. Az első osztályba csak a 6-ik életévet betöltött gyermekek vehetők fel, a betöltött 6 éves kor anyakönyvi kivonattal igazolandó. Az iskolaév ünnepélyes megnyitása szeptember hó 3-án délelőtt 9 órakor lesz, melyre a t. szülőket tisztelettel meghívja az iskolaszék.

KÖZGAZDASÁG.

A gabonaüzletről. A gabonaüzlet rendes menete, a budapesti malom-munkások sztrájkja következtében zavart szenvedett. A sztrájk elintézésére egyelőre még kilátás sincsen és ez természetesen visszahat az üzlet forgalmára is. A késztrúpiacra a kínálat még mindig nem felel meg az idény előrehaladottságának, bár az utóbbi napokban a javult áraknál mégis már nagyobb mennyiségeket ajánlottak. Így egy napon augusztus 24-én mintegy 100,000 mm. került a malmok birtokába, anélkül, hogy az eddigi árakhoz viszonyítva többet kellett volna fizetniük.

Termény-piac árai (métermázsánként*) ortondók.)

Búza	17.5	—	18.—
Rozs	12.—	—	12.50
Árpa	11.—	—	13.50
Zab	13.60	—	14.40
Bab	14.—	—	15.—

* Karona értékben.

szakad a szívem. Kezeit a legnagyobb hódolattal csókolja a szerencsétlen

Márfi Magda.

első primaponna az „Uj vidám Színház”-ban.

Ezt a megható egyszerűséggel írt levelet igaz könnyekkel áztatva küldte el a Márfi a bárónénak. Sokszor fordult benne elő a „létek” és a „szív” de ez hozzá tartozik a megható egyszerűséghez és ahhoz a naivváshoz, amellyel a művész a legvadabb férfiszíveket is meg tudta hódítani . . .

A báróné könnyes szemel olvasta el a levelet.

— Szegény kis leányka! Milyen önfeláldozó! milyen nemes! Most már értem a fiamat, aki olyan nagyon szereti ezt a polgári leányt.

Ujból összeült a családi tanács. A levelet elolvasták. Volt olyan, aki mosolygott rajta. A tábornok pedig határozott állást foglalt el s azzal a józansággal, amely a hadi taktikában jártas főbb tiszteket jellemzi és azzal az értelmes bőbeszédűséggel, melyek a hadgyakorlatok fölött való megbeszéléseknél annyira csudálni szoktunk náluk, kijelentette:

— Nem, nem! Imrének el kell utaznia.

CSARNOK.

Ami édesebb a szerelemnél.

— Orosz életkép. —

Lapkin Ivanovics Iván, egy kellemes külsejű fiatal ember és Jambliczkája Szemjonovna Anna, egy fitos orru kisasszony, leültek a padra a patak partja mellett. Nagyon kitűnő helyen állott ez a pad, lehajló águ fák vették körül. Kíváncsi szem nem láthatott át a lombok sűrűségén csak a vízből felszökkelő halak láthatták, mi történik a padon. Kezükben a horgonyvessző s a horgon egy reá húzott féreg. Mindjárt hozzá is fogtak a horgászásához.

Mily boldog vagyok, hogy végre egyedül lehetünk — szólalt meg Lapkin. — Sok, nagyon sok mondanivalóm van neked, Szemjonovna Anna . . . Midőn először láttalak, akkor tudtam meg csak igazán, hogy miért vagyok a világon . . . Akkor tudtam meg, hogy mi a szerelem . . . az igazi, a forró szerelem . . . Már pedzi . . . Ne, ne huzza ki még a horgot! Hadd harapjon bele a hal . . . Mond, Szemjonovna Anna, remélhetem-e, hogy te is szeretsz engem? . . . De most gyorsan rántsa ki a horgot . . .

Szemjonovna Anna gyorsan kirántotta a horgot és felsikoltott. A levegőbeu egy ezüstös hal ficáncolt a horgon zsinór végén. — Jaj, hamar fogja meg! — ujjongott a leány.

A hal kisiklott Ivanovics Iván kezéből, egy darabig vergődött és csapkodott a fűben — egy loccsanás — és megint benn volt a patakban.

Lapkin midőn a hal után kapott, ő halacska helyett Szemjonovna Anna kezét kapta el s ajkához szorította, megcsókolta. Szemjonovna Anna szabadkozott egy kisé, de már késő volt. Az első csókot nyomon követte a második, utána a harmadik, a negyedik . . .

Midőn már szeri-száma sem volt a csóknak, vidám kacaj szólalt meg a hátuk mögött. Megfordulnak s látták, hogy a vízből egy fürdő gyerek bukkan fel előttük. A Szemjonovna Anna öccse lubickolt vígan a hős patakban. Megállt előttük aztán ismét kacagott.

— Hi, hi, hi. He, he, he! Csókolódtatok! Megálljatok megmondom a mamának!

— No, de ha van benned tisztesség, — hebegte Lapkin — még sem fogod megtenni. Gyalázatosabb volna lesekedni másra, de még gyalázatosabb aztán he is árulni.

— Ha kapok egy rubelt, nem árulok el benneteket! de ha nem adtok meglássátok!

Lapkin elővett egy rubelt a zsebéből s odaadta a lurkónak. Kólya — így hívták — fűtlyentet egyet és beleugrott a vízbe.

De a fiatalok nem mertek többet csókolózni.

Lapkin másnap tussal és festékekkel kedveskedett a Kólya gyerekeknek, Anna pedig egy darab csokoládét tört neki. De a gyerek mindig ott lábatlankodott körülöttük, egy lépést sem tehettek, hogy a nyomukba ne lett volna.

— Kicsi gyerek még — dühöngött magában Lapkin — s mégis mily szörnyű gazember. No ebből is szép akasztófavirág válik még valamikor.

De Kólya ahelyett, hogy magába szállt volna, utóbb még követelőbb, még szemtelenebb lett; folyton fenyegetőzött, hogy így elmond mindent a mamának, úgy elmond mindent a mamának. Szóval: zsarolta a szerelmeseiket. Végre már órát is követelt tőlük.

Az is megtörtént egyszer, hogy Kólya ebéd közben hirtelen felkacagott. Kezdetben csak odakancalitott Lapkinra, de aztán alátomosan vihogva oda sugta neki:

— Meséljek valamit?

Lapkin oly vörös lett mint a rák, Szemjonovna Anna pedig kifutott a szobából.

Augusztusig tartott ez a gyötrelmes állapot. De augusztus végén Lapkin megkérte Anna kezét.

Milyen boldog nap volt az!

A szülők beleegyeztek a házasságba. Nyomban azután, hogy ez megtörtént Lapkin szaladt ki a kertbe, megfogta Kólyát s úgy helyben hagyta, hogy a jövődöbéli sógor ordított, mint a sakál.

Jött Szemjonovna Anna is, az meg a fülét rángatta meg a kedves öcsikéjének.

Később, midőn már boldog házastársak voltak, kölcsönösen megvallották egymásnak, hogy sem mátkaságuk alatt, sem mátkaságuk előtt soha oly boldognak nem érezték magukat, mint midőn kitölthették magukat azon a gaz Kólya gyereken.

Mert mennél nobilisabb az a lány, annál veszedelmesebb rá nézve . . .

A családtagok nagy része nem avatkozott be a vitába, amely csak akörül forgott, vajjon elutazzék-e a majoresco, vagy ne. A báróné is szóltalanul halgatta a vitát. Csak amikor már hanyatlani kezdett a nap és az inasok a szalonban felcsavarták a villanyt, kelt föl szólásra. Szép, ősz, öreg asszony volt, mintha nem is magyar báróné, hanem francia márkiné volna. A család elhalgatott.

— Meggondoltam a dolgot. Vegye el a leányt! A szív nemessége megbontja a bahagyományos előítéleteket. Legyenek boldogok. Én nem voltam az . . .

A tábornok felkelt és mély meghajlással távozott. A többiek részint követték, részint oltmaradtak. Akik ott maradtak, a bárónénak adtak igazat és azonfelül különböző üzleteiket bonyolították le vele.

A fiatal báró hajnalában érkezett haza. Az inas azzal fogadta, hogy reggel 10 órakor okvetlenül keresse fel a bárónét.

Tavaszi időben történt ez. Lilaszínű párázások, emberi és állati tusakodások, lélekjáráások, fellobbanások, külföldi látások és primadonnabncszuszások idején. Amikor a neve-

zetes családi tanács volt a csendes belvárosi utca kastélyában, a Márfi virágkoszorúk tömege közt énekelte el a százszer dalolt kuplét. A közönség tombolt és felvonásközben egymásnak suttogták!

Tudja, hogy ez az urinó; tisztességes nő! Barátja nincs és mégis milyen nagy művész nő!

Reggel tizenegy órakor automobil állott meg a ház előtt, melyben a művész nő lakott. Lefátyolozott öreg urnőnek és fiatal huszárfőhadnagynak nyitott a soffőr ajtót. Felmentek a lépcsőn a második emeletig. A báró már tudta az utat. Az ajtónál, ahol annyiszor csengetett be megállott. A szíve dobogott. Sokáig csengettek, talán öt percig is. Aztán véletlenül ott járt-kelt a házmesterné, aki tiszteletteljeshangon mondta: — Ó a kisasszony ma reggel elutazott. Egy fiatal urral. Londonba utaztak . . .

Ez tavasz időben történt. Mikor violaszínű párázások vannak és a legerényesebb művésznők magánéletéből is kipattannak a driszkét viszonyok rügyei, amelyek aztán kihajtanak.

594—910. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel köz-
hírré teszi, hogy a Szécsényi kir. járásbíró-
ságnak 1910 évi Sp. 45/7 számú végzése
következtében dr. Koltai Ernő ügyvéd által
képviseelt Kalmár Mihályné javára 200 K. s
jár. erejéig 1910 évi juli. hó 19-én foganato-
sított kielégítési végrehajtás útján felül fog-
lalt és 1100 K.-ra becsült következő ingóság-
ok u. m.: 2 ló, 1 csikó, 3 kocsi, 1 kazal
lucerna, 1 rosta és 1 répvágó nyilvános ár-
verésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-
bírótság 1910-ik évi Sp. 45/10 számú végzése
folytán 200 kor. tőkekövetelés, ennek 1910
évi jun. hó 24 napjától járó 5% kamatai, és
eddig összesen 147 korona 17 fillérben bíró-
ilag már megállapított költségek erejéig
Felsősztrégován leendő megtartására 1910
évi szeptember hó 2-ik napjának délelőtt 11
órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni
szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hiva-
tnak meg, hogy az érintett ingóságok az
1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai ér-
telmében készpénzfizetés mellett a legtöbb-
bet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul
is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságok-
kat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra
kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés
az 1881. évi LX. t.-c. 120 §. értelmében
ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1910 évi aug. hó 14-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

596—910. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi
LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel köz-
hírré teszi, hogy a Gyarmati kir. járásbíró-
ságnak 1910 évi Sp. I. 107/3 számú végzése
következtében dr. Kovács Lajos ügyvéd ja-
vára 808 K. 35 f. s jár. erejéig 1910 évi juli.
hó 16-án foganatosított kielégítési végrehaj-
tás útján le- és felülfoglalt és 658 K.-ra be-
csült következő ingóságok u. m.: 1 zongora,
butorok és fehérneműek nyilvános árverésen
eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-
bírótság 1910-ik évi V. 170/3 számú végzése
folytán 808 kor. 35 f. tőkekövetelés ennek
1910 évi febr. hó 1 napjától járó 5% kamatai
1/2% váltódíj és eddig összesen 118 kor. 28
fillérben bíróilag már megállapított költségek
erejéig Szécsényben leendő megtartására
1910. évi szeptember hó 12-ik napjának dél-
utáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz
a venni szándékozók ezennel oly megjegy-
zéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingó-
ságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108.
§-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a
legtöbbbet ígérőnek szükség esetén becsá-
ron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságok-
kat mások is le- és felülfoglaltatták, s azokra
kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés
az 1881. évi LX. t.-c. 120 §-a értelmében
ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1910 aug. hó 17 napján.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

428/910 sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi
LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel köz-
hírré teszi, hogy a Budapesti V. ker. kir.
járásbíróságnak 1905 évi Sp. 2004/3 számú
végzése következtében dr. Bárdos S. Sámuel
ügyvéd által képviselt Aufrecht és Gold-
sohmied cég javára 110 K. s jár. erejéig
1906 évi márc. hó 30-án foganatosított kie-
légítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt
és 758-K-ra becsült következő ingóságok u.
m.: 1 varrógép és butorok nyilvános árve-
résen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-
bíróságnak 1906-ik évi V. 118/12 számú
végzése folytán 55 kor. 98 fill. hátr. tőkekö-
vetelés és eddig összesen 10 kor. 40 fillér-
ben bíróilag már megállapított, költségek
erejéig Ludányban leendő megtartására 1910
évi szept. hó 1-ik napjának délutáni 3 órája
határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szán-
dekozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak
meg, hogy az érintett ingóságok az 1881.
évi LX. t.-c. 107 és 108. §-ai értelmében
készpénzfizetés mellett a legtöbbbet ígérőnek

szükség esetén becsáron alul is elfognak
adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat
mások is le- és felülfoglaltatták, s azokra
kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés
az 1881. évi LX. t.-c. 120. §-a értelmében
ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1910 évi aug. hó 14-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Egy ház

A Kigyó-utcában a 270 szám alatt mely
3 szobából, konyha, éléskamra és kerthelyi-
ségből áll, bérbeadó esetleg örök áron is

eladó!

Értekezhetni lehet: KOBUS FERENCZ
kötélgyártó mesternél. (Serház-utca.)

A fűtési-idény közeledtével bátorkodom a n. é. közönség-
nek kiválóan elsőrendű darabos, kocka és dió-nagyságu
porosz köszönet 100 kgrmonként 3 kor. 20 fill.-ért
légszesz-keaxot " " 4 kor. 80 fill.-ért
legalább is kocsi-rakomány vételnél házhoz szállítva, folyó hó
végeig való átvétel mellett ajánlanl.

Fenti arak folyó év szeptember elsejétől kezdve;
száz kgrmonként 20 fillerral magasabbak lesznek.

Előjegyzéseket elfogad és a n. e. közönség becses mag-
eprelenseit kéri

teljes tisztelettel

Tepper Adolf.

Ujl

vaskereskedes

Ujl

Értesítés!

Van szerencsém a t. vevőközönség b. tudomására hozni, hogy
Szécsényben, a Barok-féle épületben (Rákóczi-ut)

ujjonnan berendezett vaskereskedést nyitottam,

melyben minden a vasáru szakmához tartozó tárgyak, ugymint
valódi „Winter“ tengely, sodronyszög, sodronyfonat, konyhaberendezési
cikkek, stb. épület-vasalás, asztalos-, lakatos-, és kovács szerszámok,
minden minőség, alak és mennyiség szerint kaphatók.

Főtörekvésem oda irányul, hogy a t. vevőim úgy az áruk minőségével, mint a
legjutányosabban megállapított árakkal, valamint a pontos és gyors kiszolgálással
teljesen meg legyenek elégedve, miért is b. pártfogásukat kéri

tisztelettel **KLEIN SAMU** vaskereskedő.

Vadászfegyverek, konyha berendezések, festék és lack nagy választékban.